

BIBLIJSKO - MOLITVENE ZAJEDNICE

SVETI PETAR I PAVAO

CRKVA U SLUŽBI KRALJEVSTVA BOŽJEGA

Središnji događaj kojeg cijeli Izrael očekuje jest dolazak kraljevstva Božjega. U Isusovo vrijeme sam pojam različito se tumačio, pa je i iščekivanje različito. Dok su jedni čekali **političku restauraciju** (izbacivanje rimskog okupatora i uspostavu Davidova kraljevstva), **drugi su čekali apokaliptički događaj sudnjeg dana**. No, i jednima i drugima bilo je zajedničko to što su kraljevstvo Božje čekali kao Božji intervent unutar ljudske povijesti. **Sam Bog će iznenada zahvatiti u ovu našu povijest i proslaviti svoje ime.**

Isus otkriva biće kraljevstva Božjeg

Isus se očituje kao navjestitelj Kraljevstva Božjega. **To je središnji događaj njegove poruke.** (Mk 1,15). U Isusovu je naviještanju kraljevstvo Božje čudesna **duhovna stvarnost koja nema ništa zajedničko niti s političko- religioznim revnovanjem** (zeloti) protiv Božjih neprijatelja, a niti se može zadobiti paničnim ispunjavanjem zakona (**farizeji**). Njegov dolazak treba iščekivati sa strpljivošću i povjerenje u Boga (**Mk 4,26-29; 4,30-32**). Ta je stvarnost konačna, definitivna, jer „**ispunilo se vrijeme**“, započinje „**svršetak**“ (eshaton), Bog definitivno zahvaća u ljudsku povijest.

Po Isusovim je riječima kraljevstvo Božje dar Božji (Lk 12,32) i stoga ga čovjek može primiti samo poput djeteta (Mk 10,15), i nitko ga sebi ne može zaslužiti pa ne znam kakvim vršenjem zakona ili propisa. U Isusovu proglasu (Mt 5,3) kraljevstvo Božje pripada siromasima, tj. **onima koji su svjesni vlastite nedostatnosti, **onima** koji Boga trebaju za svoj život, **onima** koji se osjećaju bolesni i trebaju liječnika, **onima** koji su izgubljeni. Zato je Isus okružen grešnicima, carinicima, prilaze mu i bludnice. Svi oni u njegovoj poruci osjećaju svoje oslobođenje.**

On ih jedini nije osudio, već prihvaćao, jer Isus nije kraljevstvo Božje navijestio kao sud svijetu (pismoznanci), a niti kao sud nad Izraelom (Ivan Krstitelj), **već kao milost Božju za sve.** **Ali, potrebna je odluka, opredjeljenje.** Čovjek je pozvan da po obraćenju i vjeri primi kraljevstvo Božje. To opredjeljenje po Isusu treba biti radikalno (**Mt 5,29-30**) i ništa mu se ne smije isprijediti na putu: **ni kuća**, ni njiva, **ni brat**, ni sestra, **ni roditelji**, ni bračni drug.... Kraljevstvo Božje traži radikalno opredjeljenje za Boga. Čovjek je pozvan da sluša Boga do kraja i vrši njegovu volju. **To će od sada biti pravo bogoštovlje i prava žrtva.** Ne više predmeti, stvari, već čovjek sam.

Kraljevstvo Božje je Očevo djelo

Crkva naviješta kraljevstvo Božje kao **Božji čin, Očevo djelo, a ne kao svoje vlastito**. Ono je u službi toga djela, kroz nju ga Krist danas nastavlja. Stoga svu uspješnost očekuje od Boga i sigurnosti koju on daje svojem djelu. Jer, ono nezaustavno napreduje, kao posijano sjeme koje raste **bdio čovjek ili spavao (Mk 4,26-29)**. **Sigurnost uspješnosti kraljevstva Božjega ona oslanja na Boga i njegovo djelovanje**. Nije ona pozvana da svojim vlastitim silama uspostavi kraljevstvo Božje, već da daruje svoje služenje. A njezino je služenje prvenstveno, kako smo rekli u **naviještanju, svjedočenju, očitovanju te nove božanske stvarnosti**. Upravo stoga nije snaga Crkve u njezinim institucijama, ljudskim mehanizmima organizacije, već u **autentičnosti svjedočenja i očitovanja Kraljevstva i služenju ljudima kojima je poslana**.

Poziv na obraćenje

U svojem naviještanju kraljevstva Božjega Crkva poziva ljude na radikalno opredjeljenje za Boga. Da bi čovjek mogao primiti kraljevstvo Božje, **mora se obratiti, tj. mora se potpuno i radikalno okrenuti Bogu., početi vršiti njegovu volju, slušati Boga do kraja.** To kretanje mora biti radikalno, i Bog treba postati **prava vrijednost, mjerilo života i djelovanja.** Takav je čovjek onda kadar, po vjeri u Isusa Krista, primiti kraljevstvo Božje. Stoga je poziv Crkve da naviješta, potiče, nagovara i uvjerava ljudi i da im svojim obraćanjem i radikalnim opredjeljenjem svjedoči novost kraljevstva Božjega. **Stoga se ona ne smije odjeljivati ili otuđivati od svijeta, zatvarati u sebe, već biti među svima prisutna; ne izbjegavati svijet, već drugovati s njim kao što je to Isus činio.**

DRUŠTVENA KORNIKA

U KAKVOM SVIJETU ŽIVIMO?

Poseban znak dolaska kraljevstva Božjega jest okretanje Crkve siromasima, grešnicima i svima koji Boga za svoj život na poseban način trebaju. Jer kraljevstvo Božje dolazi kao ono koje oslobađa čovjeka, koje ga pridiže. Tako je očitovao kraljevstvo Božje i Isus. Očitovao je **dobrotu i ljubav, milosrđe i opraštanje, podizao i tješio, naviještao je spasenje i oslobođenje, a ne prijetnju i propast.** Ni za Crkvu ne postoji drugi put. Ona nije pozvana da osuđuje ili prijeti, da naviješta propast ili kaznu, već da očituje Božju dobrotu i ljubav. To čini konkretnim djelima ublažavajući glad u svijetu, boreći se za dostojanstvo čovjeka, njegov ljudskiji i bolji život, tješeći pridižući.

Na taj način kraljevstvo Božje postaje za ovaj svijet nešto **iskustveno, prepoznatljivo, postaje za svijet „kušanje“ predokus nove, božanske stvarnosti**. Prema tome, sva djelotvorna ljubav i dobrota Crkve koju ona svjedoči ni u kojem slučaju ne smiju imati „propagandni“ karakter, **već su jedino u službi objavljivanja kraljevstva Božjega**. Kako nam Isus svjedoči, Kraljevstvo je Božje najprije okrenuto siromasima (**Mt 5,3 i Lk 6,20**), i zato Crkva nije pozvana da se druži s „**moćnicima ovoga svijeta**“, već prvenstveno da bude okrenuta siromasima, zapostavljenima, onima koji žive u bijedi i zapuštenosti. Tu je njezina prisutnost najautentičnija, najobjaviteljskija i najpotrebnija. **Da bi mogla što bolje odgovarati svome poslanju i sama mora biti siromašna poput utemeljitelja , koji nije imao gdje nasloniti glavu svoju (Mt 8,20), daleko od raskoši i sjaja, daleko od zlata i dragog kamenja.**

Grešnici

Kraljevstvo Božje na poseban način dolazi kao **spasenjski događaj za grešnike**. Isus je okružen grešnicima, on im ulijeva nadu i navještaj oprostjenja. Govori im o izgubljenoj ovci, izgubljenoj drahmi, izgubljenom sinu (**Lk 15**), ne sudi ih i ne osuđuje (**Iv 8, 11**). Upravo zbog toga i hrle k njemu, sabiru, se oko njega, a on ih prihvaća u svoje zajedništvo, koje se posebno očituje kao zajedništvo stola, što mu oni dobri i pravedni zamjeraju. (Mt 9,11). Dopušta da ga diraju, odlazi u njihove kuće. **Ni Crkva ne može imati drugi put**. Ona na takav način mora očitovati svoje biće, da grešnici u njoj prepoznaju da ih ne sudi, da ih ne izbjegava, da se ne smatra većom i višom od njih.

U njezinim se očima ne smije odražavati prezir ili omalovažavanje grešnika, osuda ili prijetnja, neprihvatanje ili isključivanje. Jer, ona je samo službenica Gospodinova, i ne može imati drukčije stavove od svojega Gospodina i Gospodara (Kyriosa). Jer, kraljevstvo Božje koje s Isusom dolazi upravo je nada za grešnike, za sve one koji Boga trebaju za svoj život, koji ga žele koji gledaju i žedaju za vlastitim očišćenjem života. **Crkva ne dijeli svoje oprostjenje, već Isusovo, koje je on zaslužio i stekao svojom krvlju.** Ona očituje ljubav Oca prema izgubljenom sinu. Stoga je jedno od mjerila njezina djelovanja upravo to koliko se u njoj sabiru grešnici, koliko upravo grešnici u njoj vide šansu za svoj život.

Oslobođenja i opredijeljena jedino za kraljevstvo Božje

Crkva je u službi kraljevstva Božjega. Ovaj put stavljamo naglasak na kraljevstvo Božje: tj. **Crkva na ovome svijetu nema nikakve druge zadatke ili poslanja**. Ona se mora baviti jedino svojim jedinim i jedinstvenim poslanje, **trajno nuditi svoje služenje kraljevstvu Božjem**. Za to i jedino zato **mora biti posve slobodna, neustrašiva i vjerna**. Mora se trajno oslobađati svega što nije kraljevstvo Božje, svega onoga što je balast svjetovnoga, političkoga, ovozemaljskoga. Slobodna od bogatstva, ljudskog obzira, težnje za zemaljskom vlašću i dominacijom trajno treba moliti: „**Dođi kraljevstvo tvoje!**“ i svojim služenjem požurivati njegov dolazak u ovaj naš svijet.

Ispunilo se vrijeme

*i približilo se
kraljevstvo
Božje!*

*Pokajte se
i vjerujte evanđelju!*

Mk 1, 14. www.reformacija.org

Po Isusu ono je već prisutno i djeluje

Svojim suvremenicima Isus naviješta već i prisutnost kraljevstva Božjega (Lk 17,21). On ga **povezuje sa svojom osobom**. Ono je već došlo i započelo s njegovom osobom, njegovim naviještanjem i djelovanjem. Isus to svjedoči i svojim životom: **njegova prisutnost liječi, ozdravlja, pridiže, oprašta**. On je prisutnost Božja koja ozdravlja i liječi, on je prodor božanskog u ovaj svijet i ovu našu povijest. S njim dolazi kraljevstvo Božje i započinje konačnost ove naše povijesti. **Stoga on opominje svoje suvremenike da prihvaćanje i neprihvaćanje njegovih riječi i čina, svega što se po njemu događa, ima dalekosežne posljedice za njihovu konačnu budućnost (Mt 10,32; Iv 3,18)**. Poziva ih da vjeruju njega, ako već ne njegovim riječima, da barem djelima vjeruju (Iv 10,38).

Dovršenje na kraju vremena

Crkva niti može, a niti želi bilo što drugo naviještati, **osim onoga što joj je Krist povjerio, a to je njegov navještaj kraljevstva Božjega**. Jer njoj je dano da razumije otajstvo kraljevstva Božjega (**Mk 4,11**). Crkva naviješta Kraljevstvo Božje kao ono koje je došlo među nas u Isusu Kristu, započeto kao kvasac ili zrno gorušice, i koje će doseći svoje puno dovršenje kao on, **Krist ponovno dođe kao dovršitelj svijeta i ove naše povijesti**. Stoga je Crkva sva u službi naviještanja, objavljivanja i očitovanja kraljevstva Božjega koje prodire u ovaj svijet kao Božje djelo. U tom svom naviještanju i očitovanju, svjedočenju i objavljivanju ona mora biti vjerna Isusu Kristu, njegovoj poruci i njegovim gestama. **Mora to činiti kako je on to činio. Što to znači?**

Crkva je ponizna službenica kraljevstva

Prije svega Crkva mora naviještati i svjedočiti kraljevstvo Božje **kao čisto božansko djelo i duhovno dobro, daleko od svake političke vladavine, pa i teokratske**. Njezina je služba i **poslanje duhovno služenje**. Taj je stav daleko od svake borbe za moć i težnje za vlašću, pa i pod duhovnim vidom. Stoga ne smije zahvaćati ovaj svijet metodama i logikom svjetovne vlasti, jer ona je službenica Gospodinova u službi ljudi i svijeta.

VIDEO KOMENTARI
HRVATSKA KLASIKA

ULOGA CRKVE U DRUŠTVU

FRIEDRICH
EBERT
STIFTUNG

Ne može se voditi logikom političkih sistema, grupirati u političku partiju, poistovjetiti samo s jednom određenom kulturom kao privilegiranom za kršćanstvo, a niti preferirati samo određeni društveni politički sloj ljudi, jer ona mora služiti svima, pa i svojim neprijateljima, tako je naime Krist naučio. Jer nije ona poslana da dolazi u moći i slavi, već je to Krist i to na svršetku vremena, zajedno s Kraljevstvom Oca svojega. Njezina je prva veličina upravo u tome da bude mala, posljednja, da služi **(Lk 22,24-27)**. I kad sve učini, treba jednostavno reći, da je službenica bezvrijedna i da je učinila samo ono što joj je bila dužnost **(Lk 17;10)**.

Sljedeće
kateheze

**OBRAĐIVAT ĆE
ČOVJEKA**